

Bauxitot ad Halimba-III.

A Bakonyi Bauxitbánya Vállalat Halimba III. bányájában megkezdtek az üzemi próbákat. A 320–350 méter mélységben több mint 14 kilométer hosszban húzódnó bánya évi 600–800 ezer tonna bauxitot ad majd a népgazdaságnak. Ez a mennyiség az ország bauxittermelésének csaknem egy-egyede. Az ország s egyben Európa legnagyobb mélyművelésű bauxitbányáját szeptember 1-én ünnepélyesen avatják fel. Képünkön: Az új bánya felszínének látkepe

Folklórfesztivál

Megkezdődött a 4. Duna menti folklórfesztivál ötnapos programja. A nemzetközi néptáncfesztivált a legkisebbek — a kisdobos és az úttörő táncgyűttesek — színpompás kavalkádja nyitotta. A gyermektáncosok versenye a kalocsai úttörőházban Nemes Péternek, az Országos Úttörőelnökség titkárnak ünnepi köszöntésével vette kezdetét.

Az idén első alkalommal hirdették meg az úttörő táncgyűttesek országos selegszemléjét, s önálló műsoriként szerepel a Duna menti folklórfesztivál programjában.

Az első nap programjaként Kalocsán több kiállítás nyitotta meg kapuit. A Visky Károly Múzeum adott helyet a város népművészetének, ugyanakkor néprajzi könyvekből és népművészeti magángyűjteményből is rendeztek bemutatót. (MTI)

Debrecenből — illetve sehonnán

Autóra várakozni — ha kényserúségból is — divatos állapot manapság. Bár tény, hogy az utóbbi időben, a Zsiguli megjelenése óta igencsak megnőtték a befizetési nyugták tulajdonosainak reményei. Mivel nagy szériákban érkezik hozzánk ez a népszerű autó, végre először akad olyan kocsi a hazai piacon, melyet — legalábbis az előzetes remények alapján — egy esztendőn belül megkaphat a reményteljes várakozó.

Amikor Debrecenben is megkezdtek a Zsigulik átadását, a legtöbben örömmel fogadták a hírt: lám, annyit hozunk be az országba, hogy a pesti Merkur-telep már nem bír a nagy forgalommal. Aztán — ki tudja, miért, miért nem? —, vagy négy hónapja pihenőbe vonult a debreceni telep. Azóta alig adtak át autót a várakozóknak, míg Pesten jó né-

Apad a Tisza

Folytatódik a partfalépítés — Hajók is segítenek

Az elmúlt tíz nap alatt több mint három méter apadt a Tisza Szegednél, és az elkövetkező napokban is további, mérsékelt ütemű vízszintsökkenés várható. Ezzel elhárult a partfal építését nehezítő, késleltető akadály. Július hónapban és augusztus első napjaiban szokatlanul magas volt a vízállás a folyó felső szakaszáról levonuló árhullám miatt. Ennek ellenére — mint már beszámoltunk róla — megfeszített erővel összeállították és lesüllyesztették az első 6 ezer négyzetméteres rőzsészőnyegét. Most tovább folytatják a munkákat. Az Alsótiszavidéki Vízügyi Igazgatóság kis uszályai, úgynevezett sárhajók a Maros-torkolat ártérületéről szállítják az idej kiter-

melésű rőzsét a szegedi parthoz.

A jövő héten az elsónél jóval nagyobb, háromszáznyolcvan méter hosszúságú „pokróc” készül. Sokakban felmerül a kérdés, mi szükség van a rőzseanyagra, miért nem elegendő magában a terméskő? A vízügyi szakemberek válasza: az egyenes terhelést, a kővek terv szerinti elhelyezkedését a mederben biztosítják ezzel a jól bevált, hagyományos technológiával. Másféppen lecsúsznának, legurulnának a meredekebb parti részekben a megtámasztás célját szolgáló kővek.

A rőzsészőnyegek lesüllyesztésével a kijelölt szakaszon még nem fejeződtek be a munkák. E hónap végén a MAHART-tól bérelt hajók, uszályok és egy nagy teljesítményű daru érkeznek. A boszorkánysziget tároló helyről hozzák majd fel az uszályok a terméskövet és daru segítségével — nyolcven százeles gépesítettéssel — folytatódik a sétány előtti mederszakasz további, végleges leterhelése.

Biztatóra fordult a „porhadjárát”

Beremenden biztatóra fordult a „porhadjárát”. Pár hónappal ezelőtt már hírül adta a sajtó, hogy „szépség-hibával” működött hazánk új ipari óriása, a BCM. A nyersmalom elektrofilterjei nem működtek tartósan.

A porleválasztó berendezést szállító és szerelő Villamosberendezés és Készülék Művek — a VBKM — ezt a konstrukciót itt alkalmazta először. Közel egyéves próbálkozás, többszörös beavatkozás sem járt eredménnyel, tonnaszám szállt a por a szabadba, szennyezte a környék levegőjét, ezenkívül a kemencék garanciális mérését is hátráltatta. Joggal elégedetlenkedett a gyár veze-

Békés egymás mellett élés és konvergencia

A szocialista országok pártvezetőinek legutóbbi, krími találkozájáról kiadott közlemény hangsúlyozza: „... az egész nemzetközi helyzetben jelentős pozitív változások mentek végbe: mind átfogóbb nemzetközi elismerésre találunk a különböző társadalmi rendszerű államok békés egymás mellett élésének elveit...” Naponta tanúi lehetünk annak, hogyan valósulnak meg ezek az elvek a gyakorlatban: a szocialista és a tőkés-imperialista országok között — mindenekelőtt a Szovjetunió és az Egyesült Államok viszonylatában — megállapodások születnek konkrét politikai kérdésekben, amelyek a nemzetközi feszültség enyhítését, a katonai szemben állás mérséklését, a békés, egyenjogú együttműködést célozzák és eredményezték. Szaporodnak az egyezmények a gazdasági, műszaki-tudományos környezetvédelmi problémák kölcsönösen előnyös megoldására, bővülnek a turisztikai, kulturális és sportkapcsolatok.

Mіндеzt az a benyomást keltheti — és találkozni nálunk részben ilyen illúziókkal, részben ilyen aggodalmakkal —, hogy a két antagónisztikus társadalmi rendszer lényegét tekintve közeledik egymáshoz. A burzsoá propaganda céltudatosan táplálja is ezeket a nézeteket: „széthinti a Nyugaton dívó ún. konvergencia-elméletek ideológiai magvait, azt állítva, hogy a békés egymás mellett élés” során megvalósuló együttműködés és közeledés a két ellentétes társadalmi rendszer egymás felé haladását (konvergálását), végző soron összeolvadását jelenti.

S a különböző társadalmi rendszerű államok mai közeledésének (mindkét részről) szigorúan osztályalapon álló) gyakorlata és a burzsoá konvergenciaelméletek — különös módon — egyazon töről fakadnak. Mindkettő a békés egymás mellett élés korszakának a terméke, a nemzetközi erőviszonyok alapvető módosulását tükrözi. A nemzetközi erőviszonyok gyökeres megváltozásának következményeként fogadták el ugyanis a tőkés osztály realitásokat felismerő körök a békés egymás mellett élés politikáját. Ezt rá kellett, és naponta rá kell kényszeríte-

ni a tőkésországokra. S ez azért sikerülhetett, azért tudtuk elvileg elismertetni, a gyakorlatban pedig alkalmaztatni velük, mert erőnk kilitástatlanná tette számukra a háborút, szétfoszlatta reményeiket, hogy kívülről vagy belülről, katonai nyomással vagy gazdasági blokáddal, nyílt vagy „csendes” ellenforradalom kirobantásával megdöntsék a szocialista rendszereket.

A konvergenciaelméletek is erről a töről fakadtak. Ezek ugyanis — ha a megoldást hamis irányban látják és látatják is — tulajdonképpen az imperialista háborús politika, a szocializmus elleni frontális támadás, a katonai lerohanás, és a hidegháború csődjét ismerik be. Úgyis mondhatnánk: a békés egymás mellett élés történelmi szükségszerűségének kifejezője.

Mit állítanak ezek a konvergenciaelméletek? Azt, hogy a tudományos-technikai forradalom azonos követelményeket és feladatokat, azonos problémákat és következményeket hoz mind a kapitalista, mind a szocialista világban, s ezért a két társadalmi rendszer útjai egymás felé tartanak. A kapitalizmus technikai-gazdasági módszereit alkalmazza a szocializmus — a szocializmus „jó vonásait”, a központosított tervezést, a nagyobb szociális gondoskodást stb. pedig átveszi a kapitalizmus. Így aztán egyik behatol a másikba, s ebből a „háasságból” megszületik valamiféle új társadalom, amely sem szocializmus nem lesz, sem kapitalizmus. Hogy mi lesz? Egy megfoghatatlan, ködös, de összes lényeges kategóriáiban inkább a tőkés rendszerre emlékeztető „modern ipari társadalom”.

Mint látható, ez az elmélet már nem tagadja teljesen a szocializmust, elismeri nemcsak létét, hanem azt is, hogy van mit átvenni tőle, mert bizonyos problémákat csak ez a rendszer tud megoldani. Ennek ellenére a konvergenciafelfogás nem kevésbé veszedelmes — éppen tetszetős csomagolása miatt —, mint az imperializmus más módszerei a szocialista országok aláaknázására.

Először is ez az elmélet azt sugallja, hogy a szocializmus sohasem győzheti le a kapitalizmust — nincs is rá szükség, hiszen a két rendszer nem kibékíthetetlenül ellentétes, hanem csak eltérő, vagyis elemei egymásba olvadhatnak, és egymásba is kell olvadniuk. Tagadja tehát, hogy a szocializmus megdönti és törvényszerűen felváltja a kapitalista társadalmat.

A két rendszer — különösen a kibontakozóban levő tudományos-technikai forradalom idején — sok mindenben találkoznak egymással, hasonló fázison mehet át. De ez nem változtat lényegükön: azon, hogy az egyik a magántulajdon, a kizsákmányolás, a profitor termelés társadalmát igyekszik konzerválni, a másik pedig a termelőeszközök társadalmi tulajdonának, a kizsákmányolás megszüntetésének, a társadalom tudatos fejlesztésének alapján az osztály nélküli, kommunista társadalom felé halad.

Magyar alkatrészek, lengyel autókhoz

A KGST integrációs program keretében a Zsigulik után a Polski FIAT-okhoz is készítenek alkatrészeket a veszprémi Bakony Művek. A magyar-lengyel államközi szer-

A konvergenciaelméletből logikusan következik, hogy „nincs szükség” a szocialista forradalomra, el kell vetni a forradalmi harcot, sőt egyáltalán az osztályharcot. Miért is kellene egymás ellen harcolniuk osztályoknak, amikor — mondják — közös az érdekük: egy „modern ipari”, egy „jóéleti, fogvasztói” társadalom megteremtésére. Együtt kell tehát küzdeniük — persze nem a kapitalizmus megdöntéséért, hanem „tökeleteléséért”: a szocializmusból átvett, „jó, használható” módszerekkel kell „felajvítani” a kapitalizmust. Mert ez a „modern ipari-társadalom” félreérthetetlenül és alapvetően tőkés jegyeket visel magán: hiszen ezeknek az elméleteknél a hirdetői a tulajdon csak a magántulajdon, a termelést csak a piaci viszonyok formájában tudják elképzelni.

E felfogás alapvető ideológiai célja tehát, hogy elmossa az osztálylétet, elaltassa az osztályszemléletet, és az osztálybékét hirdesse. Ezért tagadja a munkásosztály vezető szerepét, sőt kétségbe vonja a munkásosztály létét is. A proletár forradalom helyébe az „elit forradalmat”, a proletárdiktatúra helyébe a „technokraták uralmát” állítja. Tagadja az osztályszemlélet jogosságát olyan kérdésekben is, mint az állam, a hatalom problémája. Azt bizonygatja, hogy az állam, a hatalom jellege, funkciója mindkét társadalmi rendszerben ugyanaz. Az osztályszemlélet felszámolására irányuló törekvés jelentkezik az ún. ideológiamentességben is. A modern korban — mondják — a technika, a tudomány, a művészet egyforma bármely társadalmi rendszerben; nem szükséges tehát ideológiával, politikával törődni, jó szakemberré kell csupán válni, az ideológia maradjon csak a politikusoké.

És innen már csak egy fél lépés a felállítás politikájáig. Mert ha a két rendszer úgyis összeolvad, ha csupán „tanulniunk kell egymástól”, akkor nekik — így értelmezik és teszik — „joguk van” bele szólni a szocialista országok dolgaiba, „megtanítani” minket arra, mi is a szocializmus, számonkérni tőlünk, hogyan valóítsuk meg a marxizmus tanításait, és arra ösztönözni a szocialista országok dolgozóit, hogy a marxizmus cégre alatt valamiféle „liberalizálást” követeljenek. „Általános emberi eszmények” nevében próbálják kikezdeni a létező szocializmus alakuló erkölcsi világának normáit, példaként állítva a kispolgári életideálokat, életvitelt, magatartást; a „jóélet társadalmának” azonnali megteremtését követelik a szocialista országok dolgozó számára, a „fogvasztói” szemléletet propagálják, a szerzés, az önzés, a birtoklás mohóságát igyekeznek beléjük plántálni.

Ezért egyik konvergenciaelmélet sem pusztá teória, nem elvont ideológia, hanem olyan ellenséges eszméáramlat, amely ellen világnézeti-politikai érvekkel, gyakorlatunk tökéletesítésével szüntelenül harcolniunk kell.

LANG GYÖRGY

Sz. L.